

ikke et vilkaarligt Indgreb, paabyder ikke en tilfældig økonomisk Foringelse, men fæstner status quo. I dette Lovforslags § 23 paalægges der derimod bestemte Skovejendomme en ofentligretlig Byrde, en værdiforringende Servitut, tilmed af meget vidtgaaende Indhold, uden at der indrømmes Ejernes Krav paa Godtgørelse i Overensstemmelse med Grundlovens § 80, den socialdemokratiske Grundlovs § 51.

Man har som Begrundelse herfor anført Ejerenes Skovfredningspligt efter Forordningen af 1805, men denne Pligt kan paa ingen Maade begrunde fri Færdselsret, det vil sige ikke blot Passageret, for saa beskeden er det jo ikke ment, men Opholdsret for Almenheden i Skove. Jeg tror, at den Godsejer, som paa det daværende Tidspunkt var Banebryder her i Landet baade som Skovbrugsmand og ved Gennemførelsen af de store Landboreformer, Christian Ditlev Reventlow, hvis han havde levet, i Skovens Navn energisk vilde have protesteret mod en saadan Tanke.

Man vilde med samme Føje kunne paastaa, at da Bygningsfredningsloven af 1918 har paalagt Ejerne af gamle historiske Slotte i Samfundets kulturhistoriske Interesse at frede disse, saaledes at de ikke maa nedrives eller ombygges, men skal vedligeholdes, bør Almenheden have Ret til at færdes i Slottet og tage det indvendigt i Øjesyn — ja, den burde maaske i Grunden ogsaa have Ret til at tage de Møbler og Malerier i Øjesyn, som har været underkastet fideikommissarisk Deklaration, men nu er blevet fri Ejendom, i hvert Fald for saa vidt angaar de Malerier, som ved Lensafløsningen paa mange Godser er blevet skænket Staten med det Forbehold, at de skal forblive paa Stedet, saa længe Stedet ejes af den paagældende Slægt.

Staten var jo saa betænksom ved Afløsningen ikke blot at kræve en Fjerdedel af Indboets Værdi, naar dette var blevet belagt med fideikommissarisk Deklaration. Forholdet er i mangfoldige Tilfælde det, at alt Indbo oprindeligt var privat og fri Raadighed undergivet, samlet ind efterhaanden Slægt efter Slægt, og saa paa et vist givet Tidspunkt har en Besidder, for at dette værdifulde Indbo kunde blive i Slægten, belagt dette Indbo med en fideikommissarisk Deklaration for at sikre det for Slægten. Og som Følge af, at han har begaaet denne Forbrydelse, blev der ved Lensafløsningen afkrævet $\frac{1}{4}$ af Indboets Værdi, og dertil er, som sagt, i mange Tilfælde de værdifuldeste Malerier

og det værdifuldeste Indbo blevet overgivet til Staten med det samme, mod at det maa faa Lov at blive staaende, saa længe Slægten bor paa Stedet. Juridisk tror jeg, at det er en mindre lovmedholdelig Fremgangsmaade, men den er i hvert Fald fulgt fra det offentlige Side. Vilde det saa egentlig ikke være ganske rimeligt, naar Offentligheden mener at have haft denne Indblandingsret, at den drog Konsekvensen og yderligere sagde: Ja, saa har Almenheden selvfølgelig ogsaa Ret til at bese dette Indbo og dette Inventarium.

I Over-Skyldraadet er der en stigende Forstaaelse af, at Pligten til Opretholdelsen af aarhundredgamle Slotte i Modsætning til Opretholdelsen af bestaaende Landbrug og bestaaende Skove betyder økonomisk Gene for Ejeren, og at der derfor bør tilstaa ham Nedsættelse i Ejendomsskylden i Henhold til Ejendomsskyldlovens § 1, som siger, at der ved Ejendomsskyldvurdering skal tages Hensyn til de Byrder, der hviler paa Ejendommen af offentlig-retlig Natur. Mon Over-Skyldraadet ikke vilde indrømme det samme, hvis den højtærede Undervisningsminister fik vedtaget en Lov om, at Familien Almenheden skulde have Adgang til at bese de fredede Slotte og saaledes have Løjlighed til i nogen Grad at stille sin historiske og æstetiske Tørst? Men hvorledes vil man da retslig begrunde en anden og for det offentlige langt bekvemmere Stilling i Forhold til de private Fredskove?

Den højtærede Justitsminister tager fint og let paa dette Spørgsmaal, han kommer ikke trampende i Bismarckske Junkerstøvler med et kynisk: „dat mött wie hebben“ — saaledes som Landbrugsministeren, naar han mir nichts, dir nichts foreslaar, at Jagtretten bør følge Forpagtere og Lejere, og at Forpagtere af Gaarde, der er udtaget til fri Raadighed som over Hovedgaardsjord, for Fremtiden skal have en fideikommissarisk Brugsret til disse. Den højtærede Justitsminister er af langt sartere Natur, han træder svævende som en Gratie paa Skovejerens Ret, hans neppe hørlige Fodtrin lyder saaledes: „Denne Bestemmelse, at al Fredskov skal staa aaben for Almenheden, er en Regel, som formentlig maa siges allerede at være gældende Ret.“ Ja, hvis den var gældende Ret, behøvedes det jo ikke at slaas fast i Loven, men saaledes og hverken bedre eller ringere er den højtærede Justitsministers Begrundelse. Hvad man maa takke ham i Modsætning